

מסכת ערכין

פרק ב

א. אין בערכין פחות משלע, ולא יתר על חמשים שלע. כיצד, גמו שלע והעשרה, אינו גמו כלום. פחות משלע והעשרה, גמו חמשים שלע. היה בידו חמץ שלעים, רבבי מאיר אומר, אינו גמו אלא אחת. וחכמים אומרים, גמו את כלם. אין בערכין פחות משלע, ולא יתר על חמשים שלע. אין פתח בטוצה פחות משבעה, ולא יתר על שבעה עשר. אין בנגעים פחות משבעה אחד, ולא יתר על שלשה שבועות:

ב. אין פוחטין מארבעה חמשים המעברים בשנה, ולא גראה יתר על שמנה. שמי הלחם נאכלות אין פחות משמנים ולא יתר על שלשה. לחם הפנים נאכל אין פחות מתשעה ולא יתר על אחד עשר. קטן גמול אין פחות משמנה ולא יתר על שניים עשר:

ג. אין פוחטין מעשרים ואחת פרקיות במקdash ולא מוסיפין על ארבעים ושמנה. אין פוחטין משמני נבלין ולא מוסיפין על ששה.

אין פוחתין משלני חילילן ולא מוסיפין על שנים עשר. ובשנים עשר יום בسنة החיליל מהה לפני המזבח. בשחיתת פסח ראשון, ובשחיתת פסח שני, וביום טוב ראשון של פסח, וביום טוב של עצרת, ובשمونת ימי חג, ולא היה מהה באבוב של נחשת אלא באבוב של קנה, מפני שקהלו ערבות. ולא היה מחלוקת אלא באבוב יהידי, מפני שהוא מחלוקת יפה:

ד. ובעדי הכהנים היו, דברי רבי מאיר. רבי יוסף אומר, משפחות בית הפלרים ובית אפרים ומאמאים קיימישיאין לכהנה. רבי חנניה בן אנטיגנוס אומר, לוים היו:

ה. אין פוחתין ממשה טלאים המברקוין בלשכת הטעאים, כדי לשכט ולשני ימים טובים של ראש השנה, ומוסיפין עד לעולם. אין פוחתין ממשתי חצוצרות, ומוסיפין עד לעולם. אין פוחתין ממשעה כיפורות, ומוסיפין עד לעולם. והאלzel בלבד:

ו. אין פוחתין משלנים עשר לוים עומדים על הדוכן, ומוסיפין עד לעולם. אין קטן גkus לעזרה לעבודה אלא בשעה שעולים עומדים בשיר. ולא היו אמרים בגבל וכנור אלא בפה, כדי לתן תבל בעיניהם. רבי אליעזר בן יעקב אומר, אין עולין למנין, ואין עומדים על הדוכן, אלא בארץ היו עומדים, וראשיהם מבין רגלי הלוים, וצעררי הלוים היו נקראיין:

